

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 26 d'abril de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient.

12. Testimonis: el monaquisme i la força de la intercessió. Gregori de Narek

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre els testimonis del zel apostòlic. Vam començar per sant Pau i dimecres passat vam veure els màrtirs, que anuncien Jesús amb la vida, fins donar-la per ell i per l'Evangeli. Però hi ha un altre gran testimoni que travessa la història de la fe: el de les monges i monjos, germanes i germans que renuncien a ells mateixos, renuncien al món per a imitar Jesús en el camí de la pobresa, la castedat i l'obediència, i per a intercedir a favor de tots. Les seves vides parlen d'ells, però nosaltres podríem preguntar-nos: com pot la gent que viu en un monestir ajudar a l'anunci de l'Evangeli? No seria millor que empressin les seves energies en la missió? Sortint del monestir i predicant l'Evangeli fora del monestir? En realitat, els monjos són el cor bategant de l'anunci, la seva pregària és oxigen per a tots els membres del cos de Crist, la seva pregària és la força invisible que sosté la missió. No és casualitat que la patrona de les missions sigui una monja, santa Teresa de l'Infant Jesús. Escoltem com va descobrir la seva vocació. Va escriure això: «Vam comprendre que només l'amor podia fer actuar els membres de l'Església; que, si l'amor arribés a apagar-se, els apòstols ja no anunciarien l'Evangeli i els màrtirs es negarien a vessar la seva sang [...]. Vaig comprendre que l'amor contenia en ell totes les vocacions [...]. Llavors, al caire de la meua alegria delirant, vaig exclamar: Jesús, amor meu..., al final he trobat la meua vocació! La meua vocació és l'amor...! [...] En el cor de l'Església, Mare meua, jo seré l'amor» (Manuscrit autobiogràfic "B", 8 de setembre de 1896). Els contemplatius, els monjos, les monges: gent que prega, treballa, prega en silenci, per tota l'Església. I això és l'amor: és l'amor que s'expressa pregant per l'Església, treballant per l'Església, als monestirs.

Aquest amor per tots anima la vida dels monjos i es tradueix en la seva pregària d'intercessió. Pel que fa a això voldria portar-vos com a exemple sant Gregori de Narek, doctor de l'Església. És un monjo armeni, que va viure entorn de l'any 1000, que ens ha deixat un llibre de pregàries, en el qual s'hi ha vessat la fe del poble armeni, el primer a abraçar el cristianisme; un poble que, aferrat a la creu de Crist, ha sofert molt al llarg de la història. I sant Gregori va passar al monestir de Narek gairebé tota la seva vida. Allí va aprendre a escutar les profunditats de l'ànima humana i, fonent poesia i pregària, va marcar el cim tant de la literatura com de l'espiritualitat armènia. L'aspecte que més commou d'ell és precisament la solidaritat universal de la qual és intèrpret. I entre els monjos i les monges hi ha una solidaritat universal: qualsevol cosa que passa en el món troba espai en el seu cor i preguen. El cor dels monjos i les monges és un cor que capta com una antena, capta què passa en el món i prega i intercedeix per això. I així viuen en unió amb el Senyor i amb tots. Escriu sant Gregori de Narek: «Jo vaig carregar voluntàriament totes les culpes, des de les del primer pare fins a les del darrer dels seus descendents» (*Llibre de les Lamentacions*, 72). I com va fer Jesús, els monjos carreguen damunt seu els problemes del món, les dificultats, les malalties, moltes coses, i preguen pels altres. I aquests són els grans evangelitzadors. Com és que els monestirs viuen tancats

i evangelitzen? Perquè amb la paraula, l'exemple, la intercessió i el treball quotidià, els monjos són un pont d'intercessió per totes les persones i pels pecats. Ells ploren també amb les llàgrimes, ploren pels seus pecats —tots som pecadors— i també ploren pels pecats del món, i pregunten i intercedeixen amb les mans i el cor cap amunt. Pensem una mica en aquesta —permeteu-me la paraula— “reserva” que nosaltres tenim en l'Església: són la veritable força que porta endavant el poble de Déu, i d'aquí ve el costum que la gent —el poble de Déu— quan troba un consagrat, una consagrada, li diu: “Pregueu per mi”, perquè sap que hi ha una pregària d'intercessió. Ens farà bé —si podem— visitar algun monestir, perquè allí es prega i es treballa. Cadascun té la seva pròpia regla, però les mans sempre estan ocupades: ocupades amb el treball, ocupades amb la pregària. Que el Senyor ens doni nous monestirs, ens doni monjos i monges que portin endavant l'Església amb la seva intercessió. Gràcies.